

www.jollibread.com

© 2016, Esperança Camps

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-67-6

Depòsit legal: M-1269-2017

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: març de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Rosa Marín, Julia Ortega

i Álvaro Recuenco

Assessorament lingüístic:

Àngels Álvarez

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

ALFABET
DE
FUTUR

Esperança
Camps

jolibre

A Blues Júlia Prats i Camps

Flonjo

Flonjo. Efa, ela, o tancada, ena, jota, o tancada. Li agrada com sona. *Flonjo* és un adjectiu que significa ‘tou i esponjós, de poca consistència’. Com el cotó de sucre de la fira i les vesprades dels dissabtes o dels dies de festa entre setmana, quan es queda a casa en pijama.

Qui acaba d’escriure aquesta paraula amb molta cura en un quadernet Moleskine de tapes blanques i de fulls sense pautes és Abril. Té quinze anys, fa el gos a l’habitació que hauria d’haver ordenat i sa mare ja l’ha cridada dues voltes perquè baixi a parar taula i a dinar. De moment prefereix continuar jugant amb els mots amb els auriculars encastrats a les orelles mentre escolta unes cançons que li ha passat Sara, una de les seues amigues. Encara té una mica de marge fins que sa mare li faça el tercer i definitiu requeriment. *Flonjo* forma part de la llista de paraules preferides d’Abril. La relació, que va creixent a poc a poc, la va començar fa un parell d’anys i la va titular així: «Llista de paraules preferides». Ara s’adona que potser s’hauria pogut esforçar una mica i posar-li un nom més treballat, però fa dos anys ella només en tenia

tretze i no era com ara, tan... diria madura, però li fa vergonya pensar-ho perquè això és el que escriu el seu tutor al butlletí de notes. Però per a ella madura és la fruita que està a punt de podrir-se. I ella no s'hi veu. Aquesta llibreta, i totes les altres que té de diferents mides i textures, la guarda al calaix de dalt de la taula, l'únic reduït on es manté una certa organització enmig del caos en què ha convertit les golfes del dúplex on viu amb els seus pares. Al calaix, també hi ha desat el Pilot blau de 0.5 que només utilitza per a això, per a jugar amb els mots. A la llista hi ha, entre altres, *torsimany*, *guspira*, *guardanàs* i *enfony*. Abril en fa més, de llistes: de les cançons que pot escoltar de manera reiterada sense avorrir-se'n; dels professors més pesats de l'institut, entre els quals hi ha, és clar, el tutor que s'ofusca a qualificar-la de madura; de les pel·lícules d'animació que ha vist més de tres vegades; dels cantants que voldria veure actuar en directe; de les llistes que fa...

El quadernet és un regal de sa mare, la dona de la qual de moment només sabem que ha cridat Abril a dinar, però quan ella baixi ens assabentarem que el seu nom és Maite i que és una dona jove i simpàtica, i que voldria ser més severa amb la seua filla. A Abril, que avui no s'ha planxat la cabellera i té els cabells arrissats, li encanta que tinga una papereria. Ara ja no ho fa tant, però quan era més petita li agradava portar tot de novetats a l'escola. Capricis. Agafava alguns objectes d'amagat i els ensenyava als amics per fer-los dentetes. Quin absurd!, pensa ara. I quina ràbia que li fan els companys que van

de sobrats i de *pijos* i porten coses a l'institut per presumir. Amb tot, encara es posa molt contenta quan sa mare arriba a casa amb algun objecte nou, com ara una goma d'esborrar especial, o un llapis amb perfum de vainilla, o amb una forma ergonòmica que li ha regalat un representant entestat a col·locar-li tot el mostrari. I les llibretes! Són la seua passió. Per això, quan pel seu quinzè aniversari sa mare li va regalar una capsa amb tot de Moleskines de diferents mides i colors i textures, va embogir i se la va menjar a petons.

11

El que Abril no suporta de cap de les maneres són els diaris que a la coberta posen *Mi Diario* i tenen les tapes dures i lluent i un petit cademat per a amagar-hi tots els secrets. No li agraden. Li fan ràbia. Ella té secrets, és clar, molts, com tothom, però no li cal tancar-los amb pany i forrellat dins una llibreta ridícula estampada de cors i ossets de peluix. O globus. O pastissos de maduixa i missatges en anglès. Encara recorda quan Magda, la sòcia de la seua mare a la papereria, es va entossudir a posar-ne una sèrie a l'aparador i no hi va haver manera de vendre'n cap. Cada vegada que Abril anava a la botiga ho retreia a Magda, que se l'espolsava de damunt amb un recurs que ella considerava indecent: preguntant-li pels xics de l'escola que li agradaven. Alguns d'aquells diaris ja estan descolorits i reposen al taulell dels saldos que tenen al fons de l'establiment.

—Abril, baixes o què?

Ara ja sí. Aquesta és la tercera volta que sa mare la crida, i, tot i les paraules que Feliu Ventura li canta a

l'orella, ja nota que el to que utilitza comença a alterar-se. És dissabte, i quan Abril baixi corrents l'escala de caragol es trobarà amb Joaquim, son pare, que ara és a la terrassa apurant una pipa, mirant el cel i prevenint un imminent xàfec primaveral. I es trobarà també amb Andreu, el seu germà, que s'acaba de dutxar després d'haver corregut una hora pel riu. Dinaran tots quatre junts. No sempre ho poden fer. Andreu té uns horaris de feina molt complicats. Tots els tenen, perquè son pare també treballa molt i alguns dies avisa que s'ha de quedar a l'oficina o que té una reunió. Últimament les reunions solen ser amb els del sindicat. Abans eren amb un notari o amb un client de la caixa d'estalvis que es comprava un pis i demanava un crèdit per a pagar-lo en vint o en vint-i-cinc anys. Ara se'n venen pocs, de pisos. O cap. I tampoc no es firmen hipoteques. Al pare, se'l veu preocupat. No li agrada parlar de feina, però amb el televisor sí que hi parla. En realitat, discuteix, rebut les afirmacions que no li agraden, crida, gesticula, l'apaga, deixa anar el comandament damunt la taula de centre, el torna a agafar, comprova que el compartiment de les piles continua tancat, torna a encendre la tele, canvia el canal. I acaba mirant com s'emparellen dos suricates al desert del Kalahari. Això és el millor per a tots, perquè quan veu el telenotícies s'exalta molt, sobretot quan informen de la crisi econòmica o de la corrupció política i hi apareix un ministre. Els té mania, als ministres. A tots. No tenen ni idea de què parlen, diu el pare, no saben que moltes persones han de passar casa amb un sou

de menys de mil euros i que les passen ben magres, tu no vius els drames que jo veig cada dia a l'oficina, acaba. I el ministre no li respon. I el pare d'Abril, que ara ja ha entrat al saló i diu que el temps ha refrescat una mica, eleva el to de la seua indignació fins que prem definitivament el botó roig del comandament amb tanta força que a vegades sembla que el vol fer desaparèixer. Sort que Andreu no fa notícies d'economia ni de ministres al canal on l'han contractat com a becarí!

Ara ja hi són tots quatre, al menjador que fa olor de forn calent i d'orenga. De lasanya, que és el plat preferit d'Andreu i un dels pocs que ixen bé a Maite. No li agrada gens cuinar. No en sap i no en vol aprendre, i des que va descobrir que la pasta es pot mesclar amb qualsevol altre ingredient, tant d'origen animal com vegetal, i el resultat sempre resulta comestible, la cuina de casa s'assembla massa a la d'una *trattoria*.

Efectivament, aquest dissabte és flonjo, com un dia de festa. El pare ha obert una ampolla de les que guarda una mica més endins al rebost que fa servir com a celler improvisat en un racó de la cuina. Lluny del forn, perquè la calor excessiva pot fer malbé el vi. Abril beurà Coca-Cola i a la taula hi ha platets amb creïlles fregides ondulades i olives farcides d'anxova i dauets de formatge blau. Potser avui la mare haurà comprat aquelles postres que tenen crema cremada i una mica de nata, i una base molt primeta de xocolata cruixent que, com que engreixen molt, només poden menjar-ne un parell de vegades per mes: els dies flonjos.

Abril besa el germà que, com és habitual, ha acabat parant taula i ja ha tastat el vi que son pare li ha servit. Ella s'asseu i mira de cua d'ull la pantalla de mòbil. Cap whatsapp. Cap? Com pot ser? On són tots? Fa més de mitja hora que ningú no li ha enviat cap missatge. Mitja hora! Ni tan sols un ninotet animat que no significa res, però que molt sovint Abril i els seus amics utilitzen per a saber que hi són, que el fil invisible que els uneix no s'ha trencat, que a pesar que cadascú és a casa seua es tenen els uns als altres a un colp de botó. Tot i estar sols, tancats a l'habitació, se saben acompanyats quan l'aparell emet sorollets i a la pantalla que els té captivats apareixen dibuixets que volen representar un determinat estat de l'ànim de l'emissor.

Per si de cas, Abril torna a comprovar que té cobertura i entra al despatx del pare per veure que el Wi-Fi funciona correctament. Deixa l'aparell en silenci i, com que les malles que s'ha posat no tenen butxaques, se l'amaga entre la cuixa i el seient de la cadira. Així notarà la vibració si algú, per fi, dona senyals de vida. Son pare, de qui ja sabem que fuma amb pipa i treballa en una caixa d'estalvis, no la té tan consentida com sa mare i com el seu germà, i la renya si el mòbil sona quan són a taula. Més d'una volta l'ha amenaçada de segrestar-li el telèfon si veu que en fa un ús abusiu. Ara li ha llançat una mirada reprovadora.

—A Andreu no li dius res si el truquen quan dinem, pare —es queixa.

—Andreu treballa amb el telèfon, Abril, ha d'estar sempre disponible, ja n'hem parlat.

—Quin morro, *tío!*

—Per cert, germaneta —desvia l'atenció Andreu—, ja t'has baixat l'actualització de l'Angry Birds?

Li agraden així, els dissabtes a Abril. Flonjos, encara que haja d'amagar-se el mòbil mentre dina, encara que la mare s'haja passat a l'hora de posar sal a la lasanya. Li agrada tenir un germà tan gran. I, ja ho havíem dit un poc de passada, periodista de la tele! Becari, en realitat. Andreu ha fet el grau de Periodisme i un màster de Community Manager, parla anglès i francès, i és molt actiu a les xarxes socials. Cobra una misèria i, encara que li fa molta vergonya, son pare li ha de passar diners de tant en tant. Sense paraules, sense dir-li res per no humiliar-lo, cada dos o tres mesos li fa una transferència al compte d'estalvis. Està pelat... però ix en la tele! I les amigues d'Abril el troben guapíssim, sobretot Sara, que diu que s'assembla molt a Orlando Bloom perquè té els cabells arrissats. Sara, últimament, sempre té un motiu o un altre per a presentar-se a casa d'Abril a fer els deures. Això que no entén les equacions de segon grau ja no cola.

Només fa un parell de mesos que Andreu, que no para d'enviar currículums i de presentar-se a tot tipus de convocatòries, s'ha tornat a instal·lar a casa. El pare va dir benvingut, i la mare va dir no patisques. A pesar que ara han de compartir el bany, Abril és qui més contenta està. A ell no li fa cap gràcia, és clar. Té vint-i-set anys, quasi vint-i-vuit!

Per a Andreu és un drama, un fracàs. Ho va escriure al seu blog, una vesprada d'hivern en tornar d'una prova per a optar a una plaça de documentalista a l'hemeroteca d'un organisme oficial. *Fracàs*, va escriure, en lletres ben grans al costat d'una foto que va fer a un grafit dibuixat al carrer on es veu un home molt prim de color gris que posa el cap dins un pou. Hauria preferit continuar al pis atrotinat de Benimaclet, amb la penya, o poder pagar un apartament per a ell tot sol. Un pis de quaranta metres per a entrar i eixir de casa sense donar explicacions a ningú, menjar pizzes congelades i passar tres dies sense escurar. O anar en calçotets sense la mirada escrutadora de son pare o de Maite. O viure amb Raquel, com una parella. Andreu seria feliç si Raquel no l'haguera abandonat per aquell sòmines d'advocat. Ell s'hi veia. Ell li volia demanar que anaren a viure junts. Però l'advocat guanya pasta i té una moto negra molt gran i els caps de setmana la porta a la fi del món, a descobrir paisatges on només es pot arribar amb aquella motassa i amb un advocat com a pilot. Això és el que Raquel va dir a Andreu el dia que el va deixar tirat com una burilla a les portes del Musical, al costat de l'escúter de segona mà que s'acabava de comprar.

És molt guapa Raquel. I no és becària. Treballa com a fotògrafa en un diari local. És bona, diuen tots els col·legues, i intrèpida, afegeixen. I això a Andreu li fa malícia perquè algunes voltes es troben cobrint un succés o una roda de premsa i ella separa els colzes del cos i és capaç de trobar sempre el millor lloc per a disparar i ni tan sols

es fixa en Andreu que és una formiga, que és una puça, que és un becari que cobra una misèria. Ni se'l mira, i ell queda fet pols i després escriu aquelles coses tan patètiques al blog.

Andreu no diu a Abril que voldria tornar a marxar de casa, és clar, que busca una feina remunerada per no continuar dependent de son pare. I no li ha comentat que ha enviat currículums a la BBC, que necessita un periodista per al servei en espanyol i en una cadena de televisió iberoamericana amb seu a Bogotà. Andreu també va callar quan fa un parell de dies va rebre un correu molt encoratjador de Londres.

Abril és la seua germana menuda. Ara ja no tan menuda, però sempre ha estat una xiqueta. La xiqueta de casa. La seua germana de banda. Si ella fera una llista de paraules que no li agraden, hi inclouria *germanastre*, que sona a conte sense final feliç i rima amb *desastre*, i *mitja germana*. Ho troba cruel. A qui se li acut que algú pot ser mig germà d'una altra persona? Només comparteixen pare, ells dos. Només?

Quan era molt petita Abril arruixava Andreu amb preguntes incòmodes. Volia saber per què a la seua habitació hi havia la fotografia d'una mare que no era la seua, i com és que ell no havia estat dins la panxa de sa mare. I Andreu a vegades plorava i es tancava a la cambra perquè no tenia ganes d'explicar a aquell corcò impertinent que la seua mare no es deia Maite, sinó Maria, que era la dona tan guapa de la foto de la prestatgeria i de totes les fotos de l'àlbum que guardava al calaix de la taula d'estudi. I que

el pare, aquest pare que sí que comparteixen, abans de casar-se amb Maite s'havia casat amb Maria, que va morir en un accident de circulació quan ell tenia cinc anys. I que potser sí que recordava alguna cosa d'aquella mare guapa, jove i enrotllada, que era mestra i que anava a la feina amb una Vespa blava, que es posava un mocador pel cap, que amb el sol li eixien pigues a la pell, i que... però no tenia ganes de parlar-ne amb ningú, i que fera el favor de deixar-lo sol. Andreu solia afegir dues paraules al final de cada frase. Li deia petard o mocosa. Totes dues són paraules lletges. Una és sorollosa, i l'altra fa una mica de fàstic, però ocupen un dels primers llocs de la seua llista de paraules que li agraden.

Ara Abril sí que ho entén. Pensa. O no. No entén res, però ja no li fa preguntes incòmodes. Té quinze anys i el cap colonitzat amb tot de dubtes. Encara s'interroga a vegades com s'ha de sentir per dins Andreu convivint amb una dona que no és sa mare, però que li ha fet de mare; i que se l'estima com si ho fora de debò, a pesar que és massa jove per a ser-ho; i que els dissabtes li fa lasanya, encara que és un desastre a la cuina i ell preferiria que no tinguera tants miraments, però no li ho diu. Ara veiem Maite asseguda a taula, lamentant la seua distracció. Diu unes quantes paraules incongruents i no perd el somriure, però en el fons sap que el dinar que havia de ser una festa li ha eixit un nyap i s'ofereix per fer una truita i traure formatges i pa a taula, però Joaquim, el seu marit, li aboca una mica de vi i la consola, i Andreu dissimula i li diu que no cal, que la lasanya es

pot menjar perfectament, però entre mos i mos alterna un glop d'aigua o de vi per fer més suau la ingesta salina.

És molt jove la mare d'Abril! Ja ho hem dit. Es va casar amb Joaquim Julià, que ha assumit amb naturalitat les seues mancances com a cuinera, quan tenia poc més de vint anys i era una estudiant universitària que va deixar la carrera a mitges. Ho va deixar tot per casar-se amb un vidu que tenia un fill de vuit anys amb els cabells rinxolats. L'acoblament no va ser fàcil. Andreu veia amb ràbia aquella dona que cada vegada passava més temps amb son pare i que, de rebot, va canviar les rutines que tenien establides. Des que Maite havia aparegut per casa el menjar feia un altre gust i les excursions ja no les feien son pare i ell tots sols. A més, van deixar d'anar al camp del Llevant els diumenges.

El pare, el senyor Julià, que sí que ho és de tots dos, és un home gran que escriu amb estilogràfica i parla de vostè als professors a les reunions de notes a l'institut. I es posa vestit jaqueta i corbata i unes camises molt ben planxades amb les inicials brodades al costat del cor, i jerseis amb l'escot en punta. I a l'hivern, encara que no és gens calb, es toca amb un barret de feltre i guants de pell. Només els vells es posen guants de pell i barrets de feltre. *Vell*, no l'escriurà Abril a la llista de paraules que li agraden.

És clar que, si ella fora Andreu, també voldria anar-se'n a viure amb els amics a un pis de Benimaclet. Però ara Andreu no té diners. Amb el que li paguen de beca no li donaria ni per a mig lloguer. Abans es guanyava un sobresou fent concerts amb el seu grup de jazz, però cada

volta els contracten menys. Des que va eixir publicada aquella crítica tan dura al diari. Segons el seu germà, no era ni tan sols una crítica. Era el comentari d'un borratxo, un amargat, un paio que no sap distingir entre la clau de sol o la clau de fa, que un dia que estava de mala lluna va escriure dues línies malparlant d'un concert que van fer al Blacknote. Potser no van estar brillants. Ho pot acceptar, però d'això a dir que no sabia d'on havia eixit aquell pianista que no podia ni polsar les tecles amb un cert decòrum...

Quan el cap d'Abril comença a entrar en ebullició perquè ningú no li ha contestat a l'últim whatsapp que ha enviat al grup i es posa a ploure, tal com havia previst son pare, i s'ha d'aguantar el riure perquè veu com tots a taula dissimulen per la salabor de la lasanya, pensa que és molt pesat això que les idees se li acumulen totes de colp, com una cataracta de pensaments que no pot parar. Intenta posar el fre. Es calma. Fa un glop de Coca-Cola i posa la ment en blanc. Menja una *papa*. Fa una pregunta absurda en veu alta per veure si la resposta del pare o de la mare frenen el tsunami de pensaments desbordats. Però el truc no funciona. El pare i Andreu comenten alguna cosa sobre una convocatòria d'ampliació d'estudis. Ampliar estudis, pare? Tinc 27 anys, respon Andreu, que tampoc no li ha dit que d'aquí a deu dies ha d'anar a Londres per fer una prova presencial per allò d'una possible feina al servei exterior de la BBC.

Abril hi torna. Ara la veiem incòmoda, perquè continua amb el mòbil entre la cuixa i el seient de la cadira.

Quan la mare se la mira, somriu. En silenci. Per a ella. Cap endins, que últimament és el lloc on es troba millor. Es pregunta si aquesta reunió de grills que té al cap li passa a tot el món. Impossible! A tot el món, no! Ho sap del cert perquè la seua amiga Anna és la persona més tranquil·la que coneix. I té el pensament ordenat. I parla amb molta parsimònia. I les paraules no se li ajunten totes a la boca abans de pronunciar-les com un pilot amuntonat de síl·labes, sinó que les té en fila índia. I entremig, Abril ja torna a estar al seu rotllo i pensa que tant de bo Andreu no haja de marxar prompte aquesta vesprada, que no haja quedat per assajar amb el grup, o no li agafe la dèria de pujar a l'habitació a llegir o a connectar-se a Internet, i puguen estar un parell d'hores estirats al sofà. Fa moltes setmanes que els dissabtes no són flonjos. Ell sempre té compromisos. Sempre ha quedat amb algú. Fora de casa, és clar, perquè es talla molt a l'hora de convidar gent a casa dels pares. Però avui tindran tot el pis per a ells. Els pares aniran a prendre cafè a casa dels González, els seus amics, per parlar de les vacances d'estiu. Volen aprofitar que Abril se n'anirà tres setmanes de juliol a Cambridge a estudiar anglès per fer un viatget de parelles, avorrit, de segur, a París. I si el seu germà no ha quedat, menjaran roses i faran un parell de partides al Mario Karts. Andreu li guanyarà i ella farà com que s'enfada. Després ell li dirà si vol un gelat i ella li dirà que sí, de xocolata amb una mica de torró, però no gaire que... No pot ser que Andreu s'haja posat un *reggaeton* com a to de trucada al mòbil.

És l'editor de l'informatiu del cap de setmana.

—Han matat un paio, li han disparat quan anava en cotxe, a l'avinguda de Manuel Candela. Tu hi vius a prop, no? —l'editor és un home que encara no ha fet els quaranta anys. Fa un poc de panxa i li agrada molt manar.

—Sí.

—El malparit del Sanchis té el mòbil apagat, hi hauri- es d'anar cagant llets. Podria ser un peix gros. La policia no parla i a governació... Hem enviat un càmera sense pe-
22 riodista, que estem en quadre, *tío*. —l'editor està excitat davant la possibilitat de tenir un bon tema de successos per a obrir l'edició de la nit.

—Dis-me on és exactament, em canvie i m'hi plante de seguida —Andreu sap que els becaris, encara que tingu- en vint-i-set anys, sempre han d'estar a disposició i no estan en condicions de negar-se a res.

—Posa't camisa i americana, que si no trobe el tros d'animal del Sanchis potser hauràs de fer un directe. Es- tem mirant si també hi enviem una llançadora. I penti- na't els rínxols. Posa't gomina o alguna cosa.

Encara parla amb el seu cap, i amb quatre gambades, Andreu ja ha pujat a l'habitació. Connecta el mans lliu- res del mòbil per continuar la conversa mentre es can- via la samarreta de la #PrimaveraValenciana per una camisa blau cel, planxadíssima, i una jaqueta blau marí d'entretemps que Maite va arreplegar l'altre dia de la tintoreria.

—Andreu, no fotes el boig, t'he telefonat perquè a la redacció no hi ha ningú presentable. Confie que ho dona-

ràs tot i que portaràs bon material —l'editor acabava de fer un d'aquells cursos per a directius on la clau sempre és trobar la manera de motivar els treballadors.

Des de baix, Abril escolta aquestes paraules i es posa en situació. Somnia que un dia rebrà una telefonada semblant a aquesta. Però ella no serà una periodista que, com veu a les sèries de televisió, sempre molesten al lloc del crim, sinó que serà una inspectora de policia i anirà a l'escenari del succés per aclarir l'assassinat. Cavalcarà sobre uns tacons de pam i durà un vestit sastre entallat i una jaqueta negra.

—Feu el favor de netejar la zona de curiosos —dirà sense immutar-se la inspectora Abril Julià—, i aquests de la premsa, que se'n vagen i que deixen d'empipar. Que tothom estiga per la feina i que ningú no toque res —li encantarà ser expeditiva en les ordres.

Avançarà unes quantes passes amb la Moleskine a la mà i donarà la bossa a l'ajudant. Aquí Abril es permet fer una acotació al somni per dubtar entre prendre notes a la llibreteta o en una tauleta tàctil que, sens dubte, tindrà quan siga inspectora d'homicidis.

La inspectora Julià, que haurà estudiat criminologia a la universitat, farà un exercici de contenció personal per no alterar-se quan veja el cadàver. Sempre estan deformades les víctimes dels assassinats. Sempre tenen una ganyota desagradable per a qui gosa pertorbar el seu descans etern. Abril ho sap, ho sabrà. Li ho hauran explicat els col·legues avesats en mil batalles, i utilitzarà el truquet que va aprendre a la classe de biologia quan els

va tocar fer la dissecció del cor d'un porc: pensarà que és de plastilina. El cor de porc era plastilina i tots els cossos que veurà des d'aquell dia hauran perdut la condició humana. Si no ho fera així no podria observar-los, llegir-los, com diuen els forenses. A la llibreta de la llista de frases, n'hi va anotar una que va llegir en una novel·la. Qui parlava era un metge forense amb molts anys d'experiència i davant tenia un policia novell, amb molta pressa: «Els cadàvers parlen, només els has de saber escoltar perquè et conten com han mort».

La corredissa sorollosa d'Andreu marxant la desperta de colp. Té el temps just de veure-li l'esquena i la porta que es tanca darrere seu. De la motxilla sobreix el cable blanc de carregar el mòbil. El pare fa cara de pomes agres. Abril pensa que el seu germà és molt atractiu, encara que s'haja passat amb la gomina, i que no és estrany que Sara n'estiga enamoradeta.

Canvi de plans! Decebuda, demana permís per aixecar-se de taula i pregunta a la mare si pot convidar Sara, Anna i Adam a casa. Aquestes coses sempre es pregunten a la mare, que contesta que sí. Si no té germà, tindrà amics. No s'hi vol quedar sola. Whatsapp urgent al grup.

—Els pares seran fora. Tenim tota la vesprada. Veniu a veure una pel·li?

Fer un treball sobre textos argumentatius per arredonar la nota de llengua no és una idea gens engrescadora per a un dissabte de vesprada. Les xiques diuen que sí de seguida. Potser és l'últim cap de setmana més o menys

lliure que els queda abans de posar-se a preparar els exàmens finals.

Adam no hi pot anar. Té un partit de bàsquet. Hi juga cada setmana amb l'equip parroquial, i aquest dissabte, encara que cau enmig d'un pont, l'entrenador ja els va advertir que no hi podien fallar, que l'adversari era dels més potents de la lligueta i necessitava tots els efectius. Li encanta a Adam aquest esport. Li encanta notar la sensació rugosa de la pilota entre les mans. Li encanta el sorollet de la goma de la sola de les bambes quan corre o salta sobre el parquet, i la suor, i el treball en equip, i competir, i guanyar!... Però avui donaria el que fora per estar lesionat, o perquè l'entrenador l'haguera apartat de l'equip. Adam també vol passar la vesprada amb les xiques a casa d'Abril. Amb Sara i Anna. Amb Abril.